

מעשה בחמור

כתב א. קאראלייב
צייר מ. בילומלינסקיי

"קדימה, נו קדימה" עודד אותו סבא מתי "אל תלך אחורה, כמו סרטן. לך קדימה, אמרתי. עוד מעט נגיע לנהר, נעבור בגשר ומשם רק שני צעדים לכפר. אני יודע שקשה לך, אבל אתה חמור צעיר. הדם שלך חם. כשהייתי בגילך יכולתי לשאת הרים שלמים על גבי ואתה מתלונן על שני שקים של מלח. איך לא תתבייש, חמור צעיר כמוך! אוך, כמה אני צמא! דרך מקוללת. לא רואים אף טיפת מים. וגם הנהר בוודאי התייבש, רק חול ובוץ. נו קדימה, קדימה, אל תסתכל אחורה!"

כאשר הגיעו לגדה סבא מתי עזב את המושכה ואמר "עמוד כאן זמן מה ואני ארד למקשה של מריאן חברי. אבקש שיכבד אותי באבטיח. אין לי כבר כוח. החום הזה מעייף כל כך."

סבא מתי ירד למקשה והחמור נעמד על הגדה וחשב הרבה זמן האם לרדת לנהר ולשתות, או עדיף לא לרדת. ואז הוא ראה בגדה שניה דרדר, האוכל האהוב עליו. הוא ירד בזהירות מהגדה הגבוהה וחיפש מעבר. אך כשהגיע כבר לאמצע הנהר התחלק על אבן ונפל.

השמש עמדה כבר לשקוע. הצללים התארכו. חום היום נחלש קצת. רוח קלה התחילה לנשוב. עלי תרזות רדומות לחשו. הציפורים התעוררו והתחילו לשיר. פרחים צהובים שלאורך הדרך הוציאו את גבעוליהם הדקים, כאילו רוצים לשמוע מילות שיר הנשמע מרחוק. סבא מתי החזיק ביד אחת כובע צמר מרופט ובשניה מושכות. החמור הלך אחריו בצעד עצל. אוזניו נפולות, פרסות שקועות בחול. על גבו שני שקים עם מלח.

במים היה קריר ונעים. החמור חשב "אם אצא

מכאן ואוכל דרדר יהיה לי שוב חם. וכאן, במים קריר. "ונשאר שוכב.

אחרי זמן מה חזר סבא מתי ורואה - אין חמור. בסוף הוא גילה אותו - החמור שוכב בנהר כמו תאו ולא זז. הזקן נאנח. ואז כאילו נמלים עברו לו בגב -

הרי המלח שם! הוא ירד מהר למטה, הוציא לחוף את החבר הלא-נאמן שלו ומישש בשקים. הם היו ריקים: כל המלח נמס!

שאר הדרך הלך החמור בשמחה וחשב "אילו על הארץ היה נהר כל עשרה צעדים, החיים היו יפים כמו באגדה."

ומה קרה אחר-כך לא נעים לספר.

בשבוע הבא, באותו זמן ובאותה הדרך הלכו משוק סבא מתי והחבר הלא-נאמן שלו. סבא מתי נשם כבדות וסבל מחום והחמור הלך לאט, למרות שעל גבו לא היו שקי מלח כבדים, אלא שתי חבילות קלות של צמר לא סרוק. כשהגיעו לנהר סבא מתי שוב ניגש למקשה של חברו והחמור ירד לנהר ומיד הלך למקום עמוק.

כשסבא מתי חזר וראה את החמור במים, כמעט התפוצץ מצחוק.

"טוב! עכשיו צא משם!" הזקן תפס במושכה ומשך. החמור ניסה לקום אבל לא יכול היה! הצמר נספג במים ונעשה כבד כמו ברזל.

בקושי רב קם החמור המסכן עם המטען הרטוב
שלו והלך לכפר כשהוא מתכופף תחת העומס.
סבא מתיהלך קדימה וצחק. החמור שנסחב אחריו
חשב "בשום אופן אינני יכול להבין לשם מה קיימים
נהרות בעולם. אילו הם היו מתייבשים כולם החיים
היו נעשים יפים, כמו באגדה."